

finde et mere meningsløst og mere uklart Lovforslag end dette. Det er meningsløst, fordi det, der her bydes, har været Tilfældet i Praksis gennem en Række Aar, og det er tillige meningsløst, fordi der efter dette Forslag ikke vil blive skaffet et eneste Maaltid Mad mere til de sulne Børn, end der hidtil er blevet skaffet. Det er under 1ste og 2den Behandling af Lovforslaget udførligt blevet gjort gældende, saavel af det ærede Medlem for Aalborg (N. Christensen) som fra min Side, at Bykommunerne alt i mange Aar delvis have optaget denne Opgave, medens Landkommunerne ikke synes at have bekymret sig videre om Sagens praktiske Løsning. Hvis der virkelig paa Landet i de Kredse, hvorfra dette Lovforslag stammer, var en virkelig Interesse for Skolebespisning, kunde man have henvist til en saadan Praksis. Det har imidlertid hverken den højtærede Kultusminister eller Venstres Ordfører i denne Sag; de have maattet lade de forskellige Angreb, der ere gjorte i saa Henseende, staa ubesvarede. Den væsentligste Indvending, der kan gøres mod dette Lovforslag, er, at det er i høj Grad uklart. Det staar endnn for mig saaledes, at det er noget ubestemt, hvorvidt Bykommunerne fremtidig ville have Ret til at yde lige saa store Bidrag til Skolebespisning som hidtil. Skulde det være Resultatet af dette Lovforslags Bestemmelser, at Bykommunerne blive forhindrede i at udføre en simpel human Tanke, vilde det være et sørgeligt socialt Resultat af denne Rigsdagssamlings Forhandlinger. Det forekommer mig ogsaa, at naar et saadant Forslag fremkom, burde man have Oplysning fra den ærede Kultusminister om, i hvilket Omfang de forskellige Land- og Bykommuner have ydet Bidrag til Skolebespisning, for at man paa Grundlag deraf kunde dømme derom. Den højtærede Minister har i Anledning af dette Forslag udtalt, at Bespisning af fattige Skolebørn navnlig er et Felt for den private Velgørenhed at øve sig paa. Jeg erindrer, at den højtærede Kultusminister er Medlem af Komiteen til Bekæmpelse af Tuberkulose, den saakaldte Nationalforening. Denne Forening har kun indsamlet faa Penge til Løsning af sin Opgave. Det gælder om en anden human og meget stor Opgave i vor Tid, nemlig at skaffe hjemløse og vanrøgtede Børn en god Opdragelse, at ogsaa den er henvist til den private Velgørenhed. Som jeg tidligere har bemærket, er den private Velgørenhed i høj Grad bebyrdet. Der gives ikke noget

humant Felt i vort Samfund, uden at man henviser til den. Nu er det saa, at medens man i tidligere Aar i adskillige større Kommuner har indsamlet ret betydelige Bidrag til Bespisning af Skolebørn, er der i de senere Aar kommet mindre betydelige Summer ind, ganske naturligt, fordi der i de senere Aar er kommet flere humane Opgaver op. Naar en saadan Sag som Bekæmpelse af Tuberkulose kommer frem og henvises til den private Velgørenhed, og naar der da i en By som Aarhus indkommer 20—30,000 Kr. dertil, mærkes det paa andre Velgørenhedsfelter, og skønt Velgørenheden ikke i Almindelighed er taget af, ere de Bidrag, der indkomme privat til Bespisning af Skolebørn, i de senere Aar betydelig aftagne, saa at enkelte Kommuner for at kunne fortsætte, hvad private have begyndt, have været nødte til fuldstændig at overtage det. Jeg siger, at det vilde være meget sørgeligt, om Vedtagelsen af dette Forslag skulde betyde, at Kommunerne skulde indskrænke deres Virksomhed i denne humane Opgaves Tjeneste. Det synes mig ogsaa højt mærkeligt, at en demokratisk Minister vil forelægge et Forslag, der dog i nogen Grad kan opfattes som en Krænkelse af Kommunernes Selvstyre, men det er jo muligt, at den højtærede Minister ved 3die Behandling vil erklære, at for saa vidt en Kommune ønsker fuldstændig at overtage Skolebespisning, kan den gøre det, uden at det regnes for Fattighjælp. For saa vidt denne Erklæring fremkommer, vil Forslaget bedre kunne forstaaes, men det fremgaar hverken af Forslagets 2 Paragraffer eller af Anmærkningerne, at en saadan Opfattelse næres af den højtærede Minister, og han har heller ikke, skønt provoceret gentagne Gange her i Tinget, grebet Lejligheden til at fremkomme med en Udtalelse herom.

Naar mine Partifæller alligevel stemme for Forslaget, gøre vi det, fordi dette Forslag vil bringe den Tanke ud i Lovform, at det ikke kan være Fattighjælp, naar Børn, der sulte og lide Nød, bespises i vore Skoler. Vi kave haft den Opfattelse, at selv uden et Lovforslag vilde man have kunnet faa den Anskuelse til at slaa Rod rundt omkring i Landet, men naar nu den højtærede Minister erklærer, at det er hans Opfattelse af Fattigloven, at en Kommune ikke kan give Bidrag til Skolebørns Bespisning, uden at vedkommende Børns Forældre miste deres borgerlige Rettigheder, ville mine Partifæller ikke risikere ved at stemme mod Forslaget, at